

Recensie: Belgisch surrealisme op Balaton*****

Balaton Sound Festival
donderdag 4 juli 2019

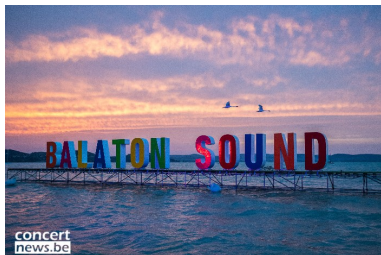

foto © Rockstar Photographers

Recensie:

Een kwart van de 35.000 bezoekers van Balaton Sound Festival zijn Belgen. Het was dan ook de eer aan de Belgen om de allereerste Morning Sounds Official Afterparty in The Club van Balaton Sound Festival voor hun rekening te nemen. Het concept is eenvoudig. Vanaf 8 uur 's morgens tot voorbij het middaguur plaatjes draaien. Om negen uur zagen we welgeteld 1 festivalganger voor de dj booth met beide armen leunend op de mojo barrier, trots met de vlag van zijn land rond de hals en een hoedje op, in een toestand die het midden hield van zat en wakker zijn, en slapen. Dat de man er toch na tien uur wat doorkwam en een soort Vogeltjesdanschoreografie neerzette, weliswaar enkel de kip-beweging met de ellebogen uitvoerend, bewees dat ie maar al te goed wist aan welk podium hij beland was. Sterker nog, zijn choreografietje las als een ode aan ons land dat straks de start van de Tour de France ontvangt. Een land dat van de Vogeltjesdans een internationale klassieker wist te maken. Niet veel later wordt ie vergezeld door een tweede man die in foetushouding op de dansvloer gaat liggen. We hoopten dat daaruit een dans zou ontstaan die het werk van Sidi Larbi Cherkaoui, Wim Vandekeybus of Anne Teresa de Keersmaeker het nakijken zou geven. Maar dat bleef helaas uit.

(lees verder onder de video)

Dit bericht bekijken op Instagram [That moment when you're the only one in front of the dj booth at 9 am during the official afterparty at @balatonsound in The Club. #balatonsound #sound2019 #jensen](#) Een bericht gedeeld door Concertnews (@concertnieuws) op 4 Jul 2019 om 12:44 (PDT)

'It's gonna be a lovely day' van The Soul System dat de drie Belgische dj's Jensen, Red D en WLC lieten horen, vat perfect samen welk gevoel we hadden tijdens dit ochtendritueel. De song heeft namelijk iets dubbelzinnigs. Aan de ene kant montert het je op: 'het gaat een mooie dag zijn voor jou en mij' terwijl het tempo er lekker ingehouden wordt, maar om de zoveel tijd lijkt het alsof de plaat stilvalt en de vermoeidheid toeslaat. Dat dubbele, die ironie, was dan ook constant aanwezig in The Club. Aan de ene kant was er de goede wil van enkele festivalgangers om nog een beetje energie te tonen, aan de andere kant woog vooral de vermoeidheid door na de eerste nacht. Op het hoogtepunt van de vroege set, bereikte het Belgische trio zo'n 50 toeschouwers verspreid over het terrein. De muziek uit The Club is immers ook te horen op een strandje met palmboompjes ernaast waar bijna alle strandstoelen ondertussen ingenomen waren.

Wat de ervaring al helemaal speciaal, erg absurd en surrealistisch maakte, was dat het duo dat het best in de maat van de muziek bewoog de schoonmaakster en schoonmaker van dienst waren die eerst het ponton met zicht op het Balatonmeer en vervolgens de dansvloer kwamen 'proper' zwabberen. De aanwezige security doodde ondertussen de tijd door een spelletje water bottle flipping. 'Don't You Want My Love?' van Debbie Jacobs passeerde onder andere nog terwijl we verder erg toepasselijke lyrics als 'I wanna know if it's alright to love you', 'My body is weak and I still want to hold you tight', 'Here I am staring at the walls again' en 'It's gonna be alright' door de luidsprekers horen. Ergens hoorde je in de keuzes die de dj's maakten een uiting van hun gevoelswereld op dat moment, een hunkering naar liefde en erkenning.

Conclusie: Jensen, Red D en WLC verdienen een medaille voor moed en zelfopoffering. De vloer geraakte schoongeveegd, een festivalganger kwam het duo schoonmakers namelijk een handje 'helpen', en de tweede festivaldag trok zich op gang terwijl links en rechts de laatste voorbereidingen werden getroffen.
< Bert Hertogs >